

sen har desillusioneret mange færinger, så de nu foretrækker løsrivelse, dog uden at disse mennesker måske har skænket den nødvendige omstrukturering af Færøernes økonomi en tanke, hvis vi skulle leve uden statsstøtten.

På den anden side så stemmer folk måske også efter pengepungen, hvis olieindtægter i fremtiden skulle tilflyde landskassen – og så farvel samhørighed og dansk Socialdemokrati!

I efteråret fremsætter landsstyret og behandler Lagtinget hele lovkomplekset om kulbrinteutdinding, derunder vel også det færøsk/danske olieselskab, som nyligt afdækkede dokumenter har røbet, at regeringen har syslet med i længere tid. Spørgsmålet er blevet rejst i Lagtinget, om hjemmestyreløven er en delegationslov eller en aftalelov. Det kunne jeg måske tænke mig at rejse som et separat spørgsmål her i Folketinget i løbet af efteråret.

Jeg står her med en betænkning, som kaldes: »Pengestrømmen mellem Danmark og Færøerne«. Den er udarbejdet af færøske nationaløkonomer og er oversat af det danske Statsministerium, og jeg anbefaler samtlige folketingsmedlemmer, der er interesseret i det færøske spørgsmål, at få tilvejebragt denne her betænkning, som i dansk oversættelse kan fås i Statsministeriet. Denne betænkning burde blive en hjørnesteen i de kommende forhandlinger mellem Færøerne og Danmark i efteråret.

Betænkningen viser med al klarhed, at Færøerne i fremtiden må indrettes som et lavskattelands, der tiltrækker pengeresourcer, fremmer opsparing og binder viden og uddannede folk til sig i stedet for at frastøde dem, som man har gjort de sidste 5 år.

Produktionsomkostningerne på Færøerne må nedbringes til et nettoløniveau med en lav skat. Det virker indtægts- og udgiftsneutralt på den offentlige sektor, men vil forøge aktiviteten i den værdiskabende erhvervssektor til gavn for hele samfundet, for alle vores borgere.

Bankundersøgelsen ventes afsluttet og beretningen udgivet i efteråret, så vi kan komme i gang med forhandlingerne om en løsning af gældsproblemet enten ved at kapitalisere bloktilskuddet eller ved at modregne det imod gælden. Det er meningsløst, at Danmark sender 1 mia. kr. til Færøerne årligt, som bliver tilbage sendt som renter og afdrag til Danmark uden at gøre større gavn på Færøerne end at vedligeholde de skævheder, som gør det færøske hovederhverv og resten af vores industri ulønsom.

Der skulle være grundlag for frugtbare forhandlinger til efteråret, eftersom den betingelse, vi vedtog om balance i lagtingsbudgettet i 1998, allerede blev opfyldt i fjor, 2 år før aftalt, da landskassen udviste et lille overskud. Alt tyder på et overskud igen i år.

Dermed er vi nået dertil, at den færøske levestandard er kommet lidt nærmere det nordiske gennemsnit. Vi klarer overskuddet på lagtingsbudgettet takket være en frisindet skattepolitik og en stram udgiftspolitik. Vi har 22 pct.'s opsparing i forhold til bruttonationalproduktet, vi har en positiv handels- og betalingsbalance igen i år, og vi har en rentebetaling til den danske stat på gælden på ca. 20 pct. af Lagtingets budget. Men vi klarer hverken nu eller i fremtiden at tilbagebetale gælden til statskassen uden at inddrage bloktilskuddet.

Så skulle udgangspunktet for forhandlingerne i efteråret i hvert fald være på plads.

Jacob Haugaard (UP):

Til regeringen vil jeg sige: Det er svært at bevare sin pessimisme. Til oppositionen vil jeg sige: Fremtiden er ikke, hvad den har været. Og til hele Folketinget vil jeg sige noget om uheldige symptomer for livskvalitet, etik og moral, begreber, der i allerhøjeste grad har forbindelse med Christiansborgs gøren og laden.

Vi er i gang med at aflive livet. Vi er i gang med at rationalisere underbevidstheden. Husk, at når hjertet begynder at tænke, så går det i stå.

Herinde på Christiansborg irriterer det os grænseløst, at vælgerne bare sådan føler sig frem. Hvorfor er modstanden mod EU og skatter og afgifter og mod os politikere og vores evindelige snusfornuft så stor? Det er jo fordi, befolkningen føler sig frem. Danskernes underbevidsthed ved godt, at begynder hjertet at tænke, går det i stå.

Prisen for velfærdssamfundet er, at alting får en pris, kapitaliseres, der bliver sat pris på alting. Det ville jo ikke være noget problem, hvis vi alle var maskiner, men det er vi jo som bekendt ikke.

Herinde mærker vi jo, at alting får en pris, når der er problemer med undervisning, kultur og det sociale og sundheden. Pengenes basale natur er jo den rationelle tankegang, rationaliseringen, men den duer ikke, når vi taler om kultur og undervisning f.eks.

Inden for de sektorer, hvor vi har med mennesker at gøre, gælder kun menneskelige dyder: at vi træner vores lukkemuskel og får selvdisci-